

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVII. évfolyam 2. szám

2023. február

*„Térjetek meg hozzám, így szól a Seregek Ura, és én
is hozzátok térek!”*

Zakariás 1:3/b

Egyházunk 2022. évi jeligéje:

„Beszédet megelevenít engem.” Zsoltár 119:50

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

5-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor úrvacsorai istentisztelet
lesz: **„Ti azért legyetek tökéletesek...” Máté 5,48**

12-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **Az alázat jutalma (Jakab 4.6)**

12-19-ig **Házasság hete**

19-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **A megterés (Márk 1,5)**

26-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **Böjt háború előtt (2 Krónika 20,1-30)**

Rendszeres programjaink:

Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on, minden hónap első keddjén az internetes imakörben úrvacsorát is veszünk.

Csütörtökön 17 órától a Tompa M. utcában **Biblióra**, és Zoom-on is Pénteken 16 óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)

Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett, az istentiszteletet közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:
<https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy

<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon

Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 15 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az evangélikus imateremben

Lelkigondozói beszélgetésre van lehetőség péntekenként 8-12 óráig és szombaton 14-19 óráig (Előzetes egyeztetés szükséges a 30/489-6671-es telefonszámon)

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Media program

10-én, pénteken 13.30-kor **Methodista félóra** műsor lesz a Kossuth rádióban.

Születésnaposoknak

Boldog az, aki szentségben jár Isten színe előtt, az ő igéjét követve cselekszik és él mindenkor. Akik tiszta szívvel keresik Istent, és követik útmutatását, azok mindig az ő kegyelmében vannak.

C.Becker

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

Információ 1+1%-kal kapcsolatban

Köszönetet szeretnénk mondani az elmúlt év elején az állam felé fizetett adójának felajánlható 1-1%-ért.

Tájékoztatóul, az elmúlt évben:

- az **egyházunk** a felajánlott 1% után

17.180.804,-Ft-ot kapott.

- a **Márta-Mária idők otthona alapítványa**

az 1%-ok felajánlásából **461.506,-Ft**-ot kapott.

Nagy szükségünk van a szolgálat végzéséhez ezekre a felajánlásokra!

Mindenkinek köszönjük! Idén is kérjük, segítse munkánkat a felajánlható 1-1%-kal, esetleg ismerősei figyelmét is felhívhatja erre, akik másoknak nem ajánlják fel!

Azok is nyilatkozhatnak erről, akiknek nincs adóköteles jövedelmük, mert az összeg szétszétásakor a felajánlók létszámát is figyelembe veszik.

Magyarországi Methodista Egyház technikai száma: 0073

Az egyházunk öregek otthonát támogató

Márta-Mária Alapítvány adószáma: 19231945-1-17

Karácsony előtti látogatás Kárpátalján

Karácsony előtt, december 20-án metodista segélyszállítmány érkezett Kárpátaljára. Dr. Khaled László szuperintendens és Pásztor István nyíregyházi előljáró Ungvárra, Mezőkaszonyba és Beregszászra látogatott, ahol élelmiszert, ruhaneműt, bútort, áramtermelő aggregátort, lámpákat és támogatást adott át. Ungváron Vaszil Vuksza metodista lelkész fogadta a sokadik alkalommal érkező magyar vendégeket (a képen középen).

Imádkozunk továbbra is az ukrainai metodista testvérekért, a békéért, és a háborús helyzetben nélkülözőkért. Terv szerint a jövő év elején majd újabb szállítmányt továbbít a Magyarországi Metodista Egyház Kárpátaljára.

MAGYARORSZÁGI METODISTA EGYHÁZ HONLAPJA

Szövetségmegújító istentisztelet

Ez év január elsején is megtartottuk az un. szövetségmegújító istentiszteletet, melynek szerves része az úrvacsora.

Az istentisztelet kötött liturgia szerint folyik. Ennek szövegét felváltva mondja a lelkész és a gyülekezet, amely bibliai részeket is tartalmaz.

A szöveg kötött, melyet énekeskönyvünkben is megtalálhatunk. Nagyon fontosak azok a kiegészítések, amelyeket lelkészünk fogalmazott meg a kötött szövegű liturgiával kapcsolatban. Ezek a szövegek nagyon építő gondolatokat tartalmaznak, kiforrott szöveg formájában, de igazán akkor válik hasznunkra, ha ezeket teljes szívből és nem megszokásból, mechanikusan ismétljük el.

Bennem egy bekeretezett képpel való hasonlat fogalmazódott meg. Az értékes képeket általában nagyon esztétikus, drága keretbe foglalva teszik ki a galériák, vagy magángyűjtemények falára. A keret célja, hogy körbe vegye és kiemelve környezetéből a műalkotást, de a műalkotás a lényeg, arra kell fókuszálni. Hasonló szerepe van a liturgiáknak is. Bármilyen

esztétikusak és szívmengetőek is a formák, szerepük az, hogy segítsenek a tartalomra, az Úr Jézusra koncentrálni.

A másik élményünk feleségemmel közösen az, hogy az utóbbi hónapokban az Útmutatóban kijelölt ige gyakran az aktuális napi problémáinkkal kapcsolatos üzeneteket közvetít számunkra. Így volt ez január 2-án is, amikor Józsué 24 volt az ajánlott olvasmány, amelyben Józsué a sikemi országgyűlésen újbóli szövetségkötésre és állásfoglalásra szólítja fel Izrael népét. Felvázolja Izrael útját a „folyamon túlról”, ősatyáik vándorlásán át, az egyiptomi fogságból való szabaduláson és a honfoglalás harcain keresztül az ígért földjén való letelepedésig. Emlékezteti őket arra a sok istenségre, akiket elődeik és ők maguk is szolgáltak. Döntésre hívja őket az élő Isten melletti állásfoglalásra. Ebben ő maga is jó példával jár elől.

Az 1997-ben kiadott magyarázatos Biblia ezt így kommentálja: „Józsué tudatosan úgy állítja döntés elé az izraelieket, mintha most állnának először az előtt. A megszokás eltompít és hajlamossá tesz a felemás ki-egyezősekre, ezért az egyszer megtörtént elhatározást újra meg kell erősíteni. (Több írásmagyarázó gyanítja, hogy a szövetségkötés szertartását Sikemben évente ünnepélyesen megismételték.)”

Úgy gondolom, hogy a mi liturgiánknak is ez az esemény az alapja, és jól tesszük, ha ebben a szellemben mondjuk el liturgiánk szövegét.

SCHAUERMANN M. HENRIK

9. Parancsolat

Őrizd a nyelvedet!

Jakab 3:1-12

„Te jó világ - hát ezek csak szavak!” Ezt szívesen mondjuk, hogy szavaink sértő kihatását jelentéktelennek tüntessük fel. Nem, a szavak nem csak „hang és füst”. Egészen ellentétesen. Olyanok, mint az éles fegyverek, amelyekkel sajnos túl gyakran nagy szerencsétlenséget idézünk elő. Tulajdonképpen mindenkinek fegyverviselési engedélye kellene, hogy legyen nyelve számára. A „nyelvi bűnök” éppen nem ártalmatlan lovagi ügyek, hanem inkább főben járó bűnök. Mindenesetre Isten szemében és az ő mércéjével mérve azok.

1. Akinek hatalma van a nyelv felett, annak a teljes élet felett van hatalma (2.-4. vers).

2. A nyelv - bármilyen jelentéktelennek látszódjon is - messze ható romboló erővel rendelkezik (5.-6. vers).
3. A nyelv - pokoli erőktől hajtva - megzabolázhatatlan általunk, emberek által. És mégis nekünk kell megzaboláznunk őt (7.-12. vers).
Hogy sikerülhet ez nekünk, hogy a lehetetlent lehetővé tegyük?

A Jézus Krisztus teljes evangéliumának összefüggésében adható meg a válasz, amit itt Jakab külön nem említ meg: Az életünk nyelvünkkel együtt Jézus rendelkezési hatalma alá tartozik! Ez nyelvünk megzabolásának egyetlen esélye. Nem mi, hanem egyedül ő képes erre.

Napi nyelvgyakorlat:

„Uram, helyezd nyelvemet a te vezetésed alá, és add a helyes szavakat a számba!”

HELMUT REESE

10. Parancsolat

Egy szuperkirály tévutakon

II. Sámuel 11:1-27

Ki gondolta volna ezt? Dávid, a sikeres, hatalmas király, Istentől megáldva és általa vezetve, minden döntésében bölcs és megfontolt - és most?

A 7. fejezet 18.-20. verseket olvasva látjuk, hogy milyen szoros kapcsolat áll fenn Dávid és az Ura között, nehezünkre esik elhinni, hogy ugyanaz a Dávid ilyen mélyre esik a bűnbe. Megkísérli, hogy félrelépését ártalmatlannak tüntesse fel, vagy az egész kínos ügyet eltusolja - egészen aktuális taktika, nem gondolják?

Két tanulságot szűrtem le a szövegből:

1. A bűn a fejben kezdődik. És már ott kell azt Isten segítségével megfékezni, hogy végzetes következményeket akadályozzunk meg.
2. Még a legcsodálatraméltóbb ember is csak egy bűnös, akinek szüksége van az Úr Jézus bocsánatára.

Az 1. vershez: március és június között az időjárás szempontjából előnyös időszak volt az inváziós hadseregek számára, hogy bevonuljanak az elfoglalható országba.

A bűn szenvedéseket okoz, szenvedéseket neked és környezeted számára.

DORIS HEINDL

DR. WALTER KLAIBER: SZABADSÁGRA ELHÍVVA
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Egymás számára is

Egymás számára is
az Ő hatalma őriz,
amíg a nyár után
elszáll lassan az ősz is,
miközben rozsdamart
kezem kezedre téved,
mint simuló levél,
mely jelnek hull elébed.

Számomra alkotott,
választott rég ki Isten,
Te voltál és Te vagy
a kincsek kincse itt lenn.
Néped népem, a te
Meváltód az enyém is,
és ahova Te még,
odamegyek csak én is.

FÜLE LAJOS

Ez egy végtelen történet

Lackfi János és Bárdos Júlia nagyon fiatalon kötötték össze életüket. A több mint 30 éve házaspáros író-művészettörténész páros hat gyermek szülője, de már négy unokának is örülhetnek.

30 év tapasztalatával a hátuk mögött hogyan lobbiznának a „házasság intézménye” mellett? Önöknek miért „jött be”?

Juli: A házasságban egymás megismerésének olyan mélységeibe jutunk el, amihez idő kell. Ez olyan izgalmas kaland, amit egyedül nem lehet megélni. Sok rövidebb párkapcsolatban sosem jutottam volna el ilyen bensőségességig. Ez végtelen történet.

János: Időtálló kapcsolat nélkül nincs stabil háttér. Úgy érzem magam, mint akiről leamputálták a fél életét. Persze, elpörgök társaságban, egy ideig élvezem, de egészen más az otthon. Ahol hét másik lény él, akik nem csak úgy könnyedén rávágják: „szeretlek”, hanem úgy dön-

tenek mellettem, hogy ismerik a haragomat, a büdös lábamat, az összes kevéssé előnyös oldalamat is. És ezzel együtt szeretnek.

Mivel sikerül életben tartani a lobogó tüzet?

Juli: Folyamatosan tudatosítani kell magunkban a másik jó tulajdonságait, elfogadni, ha kritikát mond rólunk. Próbálni megváltozni ennek megfelelően. Kitartó munka nélkül ez nem megy. Én sokat imádkozom azért, hogy jó feleség, jó anya legyek, és legyen bennem sok szeretet.

János: A házastársam az én önnevelési kézikönyvem. Ha valami kivetnivalót látok benne, érdemes magamat csiszolgatni, mert velem nem stimmel valami. Ha nem látom szerethetőnek, akkor még keveset tettem, hogy szeressem. Ha valami bánt benne, akkor nem az igazi arcát látom, hanem olyan képet, amit én festettem róla. Félre kell dobálni a napok hulladékait, újra és újra megkeresni a másik igazi lényét.

Két fiatal, egy író és egy művészettörténész – kezdetben hogyan boldogult egymással mint férj és feleség?

Juli: Nem sokáig voltunk ketten, mert a nászúton elindult kisfiunk, aki azóta háromszoros apuka. Úgyhogy alig voltunk kettesben. Eleinte két fiatal egyetemistaként léteztünk, akik próbálták a bonyolult logisztikai képleteket megoldani. Én sokáig a gyerekek ruháinak és játékaiknak készítésében éltem ki a kreativitásomat, bábszínházastam, közösségi játékokat szerveztem. Jani meg írt éjjel-nappal.

János: Mikor megismerkedtünk, rámenős, nagyszájú, nyomulós voltam, Juli meg inkább visszahúzódó. Így aztán meg kellett tanulnom, hogy visszavegyek az arcomból meg a mérhetetlen okosságomból, Julinak meg azt, hogy előbújjon a fedezékből, és jobban megmutassa magát. És persze nagy öröm, hogy közösen is dolgozhattunk: beépített szekrényeket, konyhabútort alkottam, s ezeket Juli festette ki gyönyörűen.

Hogyan élték meg az anyaságot, apaságot? Eltávolodtak-e a gyerekek miatt?

Juli: Kisgyerekekkel lenni befektetés a jövőbe, olyankor mindkét házastársnak el kell fogadnia, hogy sokszor csak vágyakozni tudnak a kettesben lét után. De később ez a befektetés sokszorosan megtérül. Az, hogy szakítsunk időt egymásra, tudatos szervezést és odafigyelést igényel, ha van gyermekünk, ha nincs.

János: A pszichológusok „krízisnek” neveznek minden nagyobb családi eseményt, munkahelyváltást, költözést, s természetesen minden új családtag érkezését is. Pláne ha tíz év alatt öt „beprepülőpilóta” száll be

a buliba, mint nálunk... Folyton borul az egyensúly, mindenki a helyét keresi. De pont ebben az időszakban nagyon összehangoltak minket a kötelességek: pelenkázás, mosogatás, etetés, és a többi. Nem volt könnyű közös perceket, órákat találni, de ha nem tudunk megmaradni időnként egymás felé forduló szerelmespárnak közben, akkor elbukjuk az egész történetet.

A nagyszülőség milyen változást hozott? Hogy látja János Julit, és Juli Jánost?

Juli: A nagyszülővé válás kicsit megállásra készítette, hiszen ennek mégiscsak súlya van. Azt hiszem, ez is közrejátszik abban, hogy jobban a családjá felé fordult, igyekszik többet lenni velünk és a már kirepült gyerekekkel is.

János: Nem érzékelek Julin más változást, mint hogy nagymaminak szólítják egyes családtagok. Ugyanolyan elképesztő kreativitással bánik az unokákkal is, ha alkalom nyílik rá, ahogyan a gyermekeinket is nevelte.

A legkisebb gyermekük fiatalabb, mint az egyik unokájuk. Hogyan élték meg ezt?

Juli: Nagyon furcsa és megrendítő érzés volt egy időben várandósnak lenni a menyemmel. Nagy kincsek az unokák, de sajnós nem érzem magam nagyon jó nagymamának. Sokkal több időm lenne rájuk, ha nem lennék magam is kisgyermekes anyuka, aminek azért megvan a szépsége...

János: Negyvennégy évesen lettem nagypapa, de semmi rossz érzés nem volt ezzel kapcsolatban bennem. Persze, öregszem én is, de sokkal nagyobb ámulatot kelt bennem az élet folytonossága... A dupla szerep viszont nehéz, szeretnénk többet lenni az unokákkal.

Óhatatlanul János van „reflektorfényben”. Hogyan él meg ezt a népszerűséget?

Juli: Büszke vagyok Janira, és örülök a sikereinek. Csodálom, hogy mennyi ajándékot kapott mindannyiunk örömére. Ugyanakkor néha nehéz elviselni ezt a kirakatban létezést. Időnként erősen védelmeznem kell a határaitam: jelezni, ha valamit túl intimnek tartok ahhoz, hogy a Facebook népe elé kerüljön. Az írói becsvágy és a mindent leírni akarás Góliátja ellen próbálok Dávidként harcolni, de nagyon kicsinek érzem magam.

János: Sose hittem, hogy országos híresség leszek. Becsvágy persze volt bennem, már iskolában is bohóckodtam, hogy felfigyeljenek rám. Természetesen hadakozni kell a hiúság ellen, de nagyon megtisztelő, hogy sokan szeretnek, örülök neki. Másfelől kezelni kell az erőszakosságot, a támadásokat, a lelki terheket is. Aki ma rajongó, holnap talán feldarabolna. Ilyen az ember.

Az idő múlásával megcsapta-e már önöket a félelem a másik lehetséges elvesztése miatt? Hogyan készülnek a hátralévő közös életükre?

Juli: Sokat imádkozunk azért, hogy egyszerre halhassunk meg. Lassan egy éve, hogy egy csigolyám összeroppant egy baleset miatt. Fél évig kellett feküdnöm. Ajándék volt, még jobban felismertem, mekkora kincs a házasságom és a férjem. A jövőbe bizalommal és szeretettel tekintünk, mert Isten mindent a javunkra fordít, ezt már számtalanszor megtapasztaltuk. Szeretnénk együtt fejlődni személyiségünkben, és kézen fogva lépni be az örökkévalóságba.

János: Azt hiszem, Juli nélkül eldőlnék. Annyira egyek vagyunk, fél-ember se lennék nélküle. Amikor meglegyint a halál (minap is vénás trombózt diagnosztizáltak nálam, pedig csak részleges izomszakadásom volt), valahogy nagy béke fog el mindig. Nem mintha nem félnék a fájdalomtól, egyáltalán nem vagyok hős. Ugyanakkor bízom abban, hogy a halálugrás után Isten ölelésében kötök ki.

[HTTPS://RIPOST.HU/INSIDER/2022/02/LACKFI-JANOS-ELARULTA-A-HOSSZU-HAZASSAG-TITKAT](https://ripost.hu/insider/2022/02/lackfi-janos-elarulta-a-hosszu-hazassag-titkat)

Méltó szenvedély

Legszebb, emberhez
legméltóbb szenvedély:
örömet szerezni.
Gyógyító kúra ez
betegségben, szomorúságban.
Biztos védelem
az érdektelenség köde,
az önzés fagya ellen.
Boldog, ki ebben égeti magát!
Élete füstje
mint jóillatú áldozat
száll fel az égre...

FÜLE LAJOS

Megemlékezés Szuhánszki János (1922-2003) lelkésze-ről

100 éve, 1922. december 7-én született Szuhánszki János.

Mindig kedves dolog emlékezni azokra, akik fontosak nekünk. Akik meghatározták a mi életünket is. Sugárzó személyiségük még idők távlatából is hatnak ránk. Példák voltak, akiket követni akarunk. Ilyen volt Szuhánszki János is.

Nagy felelősség egy rövid megemlékezés róla, hogy mi is a leglényegesebb, amit néhány percben feltétlenül meg kell említeni vele kapcsolatban, hogy egy megfelelő benyomást keltsen azokban is, akik nem ismerhették személyesen.

Édesapánkról egy regényt tudnánk írni, hiszen olyan sok mindent élt meg a 81 esztendeje alatt. Hívó szülők gyermekeként, három testvérével együtt. Nagypapa már gyermekkorukban letérdeltette és megáldotta őket. Úgy gondolom, ez az áldás kísérte végig az egész életét. 18 évesen döntött

az Úr Jézus mellett. Majd bevonult, Kárpátalján katonáskodott, aztán szovjet fogságba esett, és a háborút követően több, mint három évet töltött hadifogságban. Sokszor volt halál közelben, de számtalanszor az Úr megmentő kegyelmét kézzel foghatóan élte át. Valóban – a neve után is – az Úr kedveltje volt.

Az egész életén át nagy megpróbáltatások között haladt. Mire hazatért a fogságból, a családját már kitelepítették Felvidékre. Egyházi szolgálatra jelentkezett, és a szuperintendens Miskolcra helyezte, igen mostoha körülmények közé. Barátja, Csernák István, vele indul erre a szolgálatra. Ott aztán egy lakásban kellett élniük az előző laikus prédikátor özvegyével. Egy szoba, de ez a gyülekezeti helyiség is. Miután megnősült édesapa, öt fiú gyermeke született, de egyikük korán meghalt, majd a feleségét is elveszítette. Később egy újabb házasságból még két fiú gyermeke született.

Édesapát a szolgálásban ezek a mérhetetlenül nagy próbák sem törték meg. Ha azon gondolkodom, hogy mi volt élete eszenciája, akkor azt kell mondanom, hogy az Úrral való szoros kapcsolat, és Isten népe, a gyülekezet. Számára a közösség jelentett mindent. A szíve mindig együtt dobogott velük. Számon tartotta, utána ment, segítette, szállította őket. Az egyszerű embereket és a testi fogyatékkal élőket különösen a szíven viselte. Nagy gyakorlati érzéssel bírt, akár cipőtalpalásról volt szó, vagy házépítésről, akár disznóvágásról, vagy kirándulás megszervezéséről. Minden korosztályhoz megtalálta a hangot. Nagy ifjúsági csoport nőtt fel a keze alatt. Ebből a nagy fészekaljából aztán öten indultak el a lelkészi szolgálatra. Amikor egyszer egy TV riporter megkérdezte tőle: „Hogy sikerült ezt elérni a fiataloknál? Talán biztatta őket?” Azt válaszolta: Soha nem mondtam nekik – de sokat imádkoztam ezért.

A miskolci első tíz éve alatt, 1952-ben kezdte meg a missziós munkát az alsózsolcai romatelepen. Egyrészt a személyválogatás nélküli krisztusi szeretet motiválta, különösen az elnyomott, megbélyegzettek iránt, másrészt missziós feladatot akart adni a gyülekezet tagjainak. Kistokajból és Miskolcra is sokan álltak fel évtizedeken át, akik a gyermekmunkában fáradoztak, vagy a fiatalokkal foglalkoztak. Az ifjúsági csoportnak is jó hangulatú kihívást jelentett a cigány testvérek között szolgálni. Mielőtt az öt korábban említett fiatal a teológiai tanulmányait megkezdte volna, mindegyik a cigány misszióban is dolgozott. Ezt is jól csinálta édesapa. Akkor még nem is gondolhattak arra, hogy cigány testvéreknek is jó pél-

dát mutatnak. Az Úr áldása pedig nem maradt el, hiszen nemzedékek nőttek fel azóta a roma telepen, akik közül lelkész is kikerült.

Édesapa nemcsak a szolgálatban volt rendkívül aktív a sok-sok ötletével, hanem nagyon sok időt töltött imádságban. Órákat volt képes imádkozni, térden állva. Úgy gondolom, a titok pereméhez értünk, hiszen minden a térdeinken dől el. Ha valaki hitben ernyedtté válik, akkor tudható, hogy előbb a térdein hanyatlott meg. Édesapa ezt következetesen képviselte. A fájdalmas egyházszakadásban – amíg lehetett –, a híd-ember szerepét töltötte be, hiszen az egyik oldalhoz szív szerint kötődött, a másik oldalon pedig ott voltak a jó barátai. Ez az emberileg megoldhatatlan helyzet is sok-sok könnyes imádságra készítette éveken át.

Mindezek ellenére azt kell tudnunk róla, hogy vidám lelkű, jó humorú, játékos ember volt, aki sok verset írt, szívesen játszott színdarabokban, jól focizott, de mindig szem előtt tartotta küldetését az evangélium hirdetésének szolgálatában. Egyszerű, tiszta származása ellenére is, veleszületett intelligenciával tárgyalt magas beosztású emberekkel. Ha vallatták, vagy kihallgatták, - amire a múlt rendszerben több példa is akadt, - akkor is igyekezett az ígére terelni a szót. Mondhatjuk, hogy nehéz időben, végig a szocializmusban kellett megtalálnia a Krisztusi utat. Soha iskolában nem hitoktathatott, de fiatalok százainak élvezhette mégis bizalmát a csendesnapjainkon. Még hatvanévesen is a konferencia ifjúsági bizottságának volt az elnöke. Az egyetlen lelkész volt a püspökünk kerületében, aki 43 év után, ugyanarról a helyről ment nyugdíjba, ahol elkezdte a szolgálatát.

Mindaz, amit e szerény keresztmetszet nyújthat most életútjáról, csupán életrajza tartalmának egy szűk, halvány szelete. Nyilván mi, gyermekei nem tudunk elfogulatlanul gondolni rá, aki példát mutatott nekünk hűségben, a szeretet gyakorlásában, az emberek megbecsülésében, a hit harcában, és az Úr Jézushoz való szenvedélyes ragaszkodásban. Aki mellénk térdelt, imádkozni tanított, megbízott bennünk, és szolgálatokat bízott ránk. Egyszerűen hiteles életet élt. Ma, amikor megemlékezünk arról, hogy száz éve született Szuhánszki János, akkor hálát adunk az Úrnak azért a gazdag életért, amely által mi is nagyon sokat nyertünk, hogy aztán tovább adjuk az utánunk érkező nemzedéknek, megmutatva azt a krisztusi utat, amelyre elhívott az Úr, hogy az általa elképzelt küldetésünket betöltve, Őt dicsőítve tekinthessünk vissza mi is megtett életutunkra.

A második születésnap

Amíg élünk, úton járunk.

Amíg járunk, meg-megbotlunk.

Csak az nem mindegy, hogy melyik úton járunk, és mibe botlunk bele!

Többek között erről ismerni meg, hogy kik vagyunk.

„A történet ott kezdődött, hogy új papot kapott a gyülekezet. Egy fiatal, aki minden reformátust végiglátogatott. Így jutott el hozzánk is, mert a templomban nem találkozott velünk.

Nem tudom, hogy talán már informálódott rólunk előzőleg? De nagyon sok olyat mondott, amitől úgy éreztem: átlát rajtam, mint az ablakon. - Aztán többször jött, s mindig kérte, hogy adjuk vissza a látogatást, és menjünk templomba. Mivel azonban a gyerekeink jártak iskolai hittanra, nyugodtak voltunk, hogy legalább helyettünk is letudták a vizitet. De a lelkész csak mondogatta, hogy másképp kellene élnünk, meg hogy milyen kár az egészségünkért meg a fiatalságunkért... Meg aztán, hogy nem is tudjuk: mitől fosztjuk meg magunkat.

Jókat nevettem magamban, mert ezt inkább én mondhattam volna el róla. Mindig kínáltam, igazán jó borokkal, de soha nem ivott. Először azt hittem, hogy csak játssza az eszét. De mivel gyakrabban meglátogatott, és soha nem fogadta el, hát elhittem, hogy tényleg nem iszik. De hát én fosztom meg magamat valami jótól? Ez nevetséges. Hiszem még vasárnap reggel is felkeltem, hogy nyitáskor a biztróban legyek, és vigyem haza kettőnknek az asznapi bort!

Mindig arról beszélt, hogy kár az évekért és a gyerekeinkért. Meg aztán, van lehetőség arra, hogy meggyógyuljunk.

Egyszer azzal jött, hogy a Mátrában lesz valami gyógyító hét, és nagyon jó lenne, ha mi is elmennénk. Ő is velünk jönne! A felesége vállalná azalatt a mi két kamasz gyerekünket.

Úgy gondoltam: ha a saját kettő mellé hiányzik neki még két nagyevő kamasz, hát örüljön nekik! Nekünk meg miért ne járna egy kis pihenő? Ráadásul az egyház fizeti az üdülés nagyobb részét! Feleségemnek is tetszett az ötlet: menjünk!

Amikor a helyszínre értünk, megijedtem a látványtól. Azt a sok rozszant, iszákos embert! Főleg öregebbek voltak. Egyik sírt, a másik resz-

ketett. Zavarban voltam, mert egy lelkész valami olyat mondott, hogy a borospohár alján mosolyog a sátán, és örül, hogy rövidítheti az életünket. De a napi néhány liter bor, meg a többi, hát az csak nem árt? - gondoltam. Azért kezdtem kényelmetlenül érezni magam.

Beszéltek arról is, hogy Isten ki akar szabadítani a rabságból. Meg, hogy nagyon szeret. Emlgettek egy lelkészt is, aki nagyon szerette az iszákosokat. Amikor fiatalon meghalt a lánya, maga temette el. Pár év múlva egy este rosszul lépett le a vonatról, és alá esett. Amikor haldoklott, állítólag végig Jézusról beszélt, és a nővérek álltak az ágya mellett, mert ilyet még nem láttak.

Ez mind együtt furcsa volt nekünk. Bár úgy terveztük a feleségemmel, hogy le-lelöpünk a sok üldögélés elől, mégse tudtunk elmenni. Orvosok is beszéltek. Az egyikről meg is kérdeztem: honnan ismer. Mert olyanokat mondott, amik tisztán rólam szóltak. De azt válaszolta, hogy ezelőtt még soha nem látott.

Aztán meg az énekek! Azok nagyon szépek voltak. Sokat imádkoztunk is. Egyik este a feleségem azt súgja a fülemben:

- Te, én úgy érzem, mintha belülről kisöpörtek volna!

Nem mertem bevallani, hogy én is. Később beszéltünk erről, s ő ugyanazt mondta, amit én: nagyon jól érzi magát, egészen könnyűnek! Pedig már négy napja nem ittunk semmit.

Az ötödik napon legszívesebben szembe köptem volna magam. Hogy éltem én eddig? Élet volt ez? Hát engem az ördög csapott be minden nap! Kiszedte a zsebemből a pénzt, és úgy költette el velem, hogy semmim ne maradjon. Míg az öcsém házat épített, és kocsit vett, én még mindig szoba-konyhában laktam. És hányszor verekedtünk! A gyerekek hogy sírtak ilyenkor! Hát tényleg, ez nem volt élet!

Rövidre fogom. Négy éve történt mindez. Amikor hazajöttünk, sírtunk. Úgy sajnáltuk, hogy el kell jönni. De sírtunk akkor is, amikor a gyerekekért mentünk. A lelkész felesége már várt minket vacsorával. Azt mondta:

- Úgy örülök, hogy újra itt vagytok!

Én meg:

- Nem, mi még nem voltunk itt!

Zavarba jött. Majd így folytattam:

- Mi most vagyunk itt először. Akik elmentek a gyógyító hétre, azok más emberek voltak. Mi már nem azok vagyunk, mert mi most szület-

tünk. - Azután ezen sírtunk mindnyájan... Napokig csak sírtunk, olyan szép volt az egész, úgy örültünk.

Mit mondjak? Amióta feleségemmel Krisztus gyermekei lettünk, még a Nap is másként süt. Boldog lett az életünk. Mi vagyunk a legboldogabb család a világon. A legnagyobb örömünk az, ha az Igét olvashatjuk, vagy hallhatjuk. A gyerekek is velünk imádkoznak. Otthonunk lett a kis templomunk, és templommá lett a kis otthonunk. Többször is visszamentünk a Mátrába, mert szívem vágya, hogy mindenkinek elmondhassam: mi történt velem.

Régebben gyakran mondta a szomszédom megvetően:

- Tegnap megint láttalak, ahogy botladoztál hazafelé.

Pedig jó, széles járdánk van, le is betonozták a lakók.

Most is botladozom. De már más úton! Azon, ami egyenes és az örök életre visz. Ez a keskeny út, és nagyon kell figyelni rajta. Az iszákosságból megtértünk, de minden nap meg kell térnem a többi bűnből, amiket korábban észre sem vettem. De ezek ma már fájnak. Régen az egész elrontott életen sem fájt.

Amikor tavaly új személyit kellett csináltatnom, a kisasszonytól azt kérdeztem:

- Beírhatom-e mind a két születési dátumomat?

Úgy nézett rám, mint a bolondra. Persze tréfáltam. Mert írás nélkül is tudom, hogy nekem kettő van! Csak a második nem az ő nyilvántartásukban szerepel! Hanem az Élet Könyvében, arany betűkkel.”

„Várván vártam az Urat és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat. Kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat, megerősítvén lépteimet.” (Zsoltár 40:2-3)

Hálát adok neked, Uram, hogy mennyei könyvedben, az Élet Könyvében, ott van az én nevem is. Nem azért, mert megérdemlem, hanem azért, mert Te nagyon kegyelmes vagy. Köszönöm, hogy számon tartasz! Köszönöm, hogy nem akartad vesztetem akkor sem, amikor én még semmit sem tudtam rólad! Köszönöm, hogy megmentettél és kiválasztottál az örök életre! Adj hálás szívet mindezért! Ámen.

RISKÓNÉ FAZEKAS MÁRTA

„TÜKÖR ÁLTAL - SZÍNŐL SZÍNRE” CÍMŰ KÖNYVBŐL

Ki vagyok én?

Manapság nagyon sok szó esik a médiákban és egyéb fórumokon az identitás-tudatról, magyarul az én-tudatról. Nagyon sok emberben merülnek fel ezek a kérdések: Ki vagyok én? Honnan jövök - hová tartok? Mi végre vagyok a földön? Milyen közösséggel tudok azonosulni (család, nemzet, vallási felekezet szintjén)?

Ezek nagyon súlyos, alapvetően fontos kérdések, melyek megválaszolása nem könnyűek, és több dimenziót is érintenek. Mivel „hozzánk közel álló személyről” van szó, talán nem is tudunk magunknak objektív választ adni. Ha az alábbiakban közölt gyönyörű költeményt vesszük szemügyre, azt látjuk, hogy az egészen nagy embereknek is fejtörést okoz, e fogas kérdés megválaszolása.

A pszichológiában képzett emberek biztosan sokat tudnak e kérdés-köréről. Én csak a laikus szintjén tudom megfogalmazni gondolataimat.

Személyiségünk kialakulásában sok tényező hatása érvényesül. Ilyenek: genetikai meghatározottságunk, a családi és iskolai nevelésünkben ért hatások, példaképeink” üzenetei”, saját életutunk jó és rossz döntései, a környezetünk elvárásai és azokra adott válaszaink. A legújabb felismerések bizonyítják, az egész kisgyermekként ért pozitív és negatív, szeretetteljes, vagy elutasító, esetleg traumatikus hatások döntő befolyását. De meggyőződésem, hogy ide tartoznak az értünk elhangzó imádságok, és Istennek a több generáción át ható áldásai is, amit hívő elődeinknek köszönhetünk. Megítélésem szerint alapvető fontosságúak az írott és hirdetett igében kapott és a hívő közösség által közvetített áldások is.

Úgy gondolom, hogy egészséges én-tudatunk kialakulásában három fontos irányban kell ép kapcsolatrendszerrel rendelkezünk:

- az Úr felé
- az embertársaink felé, és
- magunk felé.

Az első, a „fő irány” határozhatja meg a másik két irány épségét is.

Az Úr Lelkének segítségét kérhetjük ahhoz, hogy tisztábban lássuk

- adottságainkat
- képességeinket, korlátainkat és
- feladatainkat.

Úgy gondolom, ha az első kettőt hálás szívvel és meglelégedéssel el tudjuk fogadni akkor:

- minimálisra csökkenhet kisebbrendűségi érzésünk és másokkal szembeni győzni akarásuk,
- megtalálhatjuk szolgálatunkat a családban, gyülekezeti közösségben és esetleg tágabb társadalmi szinten,
- szeretetteljessé válhat kapcsolatrendszerünk emberi síkon és magunk felé is.

Nagyon fontos, hogy szem előtt tartsuk mennyei Atyánk szeretetét és kegyelmét. Az Úr Jézus ígérete szerinti szüntelen jelenlétét.

Így nem válunk áldozatává esetleg előnytelen objektív adottságinknak, vagy saját rossz döntéseink következményeinek. Az Úr Szentlelke segítségével mód van az újrakezdesre, irányváltásra és a helyes önismeret, önértékelés elérésére.

Az alább közölt költeményt Dietrich Bonhoeffer írta, aki kora egyik nagyon jelentős hívő teológusa volt. A Hitler elleni merénylettel összefüggésben lefolytatott statáriális bírósági eljárásban halálra ítélték, és 1945 április 9-én kivégezték. A költeményt fogsága idején (1943. ápr. 5. - 1945. ápr. 9.) írta.

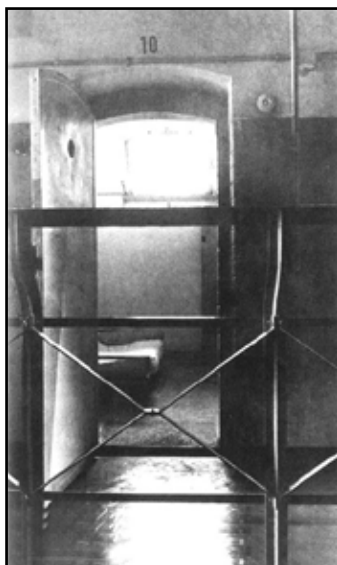
SCHAUERMANN M. HENRIK

Ki vagyok én?

Ki vagyok én? Gyakran mondják:
cellámból úgy lépek elő,
derűsen, nyugodtan, keményen,
mint várából a földesúr.

Ki vagyok én? Gyakran mondják:
őreimmel úgy beszélek,
szabadon, tisztán, kedvesen,
mintha parancsnokuk volnék.

Ki vagyok én? Azt is mondják:
sorsomat úgy viselem,
mosollyal, nyugodtan, büszkén,
mint aki váltig győzni szokott.

Az vagyok valóban, aminek mondanak?
Vagy csak az, aminek magamat ismerem?
Kalitkába zárt madár; sóvárgó, nyugtalan beteg,
aki levegőért kapkod, fuldokol,
színekre, virágra, madárdalra vágyik,
jó szóra, baráti melegre,
dühíti oktalan erőszak, kicsinyes bántás,
hánykolódik nagy dolgokra várva,
tehetetlenül aggódik, messze van barátja,
imádságra, gondolatra, alkotásra fáradt,
szíve üres, kész már mindentől búcsúzni?

Ki vagyok én? Ez vagy az?
Hol ez, hol amaz?
Egyszerre mindkettő? Másokat ámitó,
magában sápitó hitvány alak?
Vagy vert had fut bennem
szanaszét a már kivívott győzelem elől?

Ki vagyok én? Váltig faggat, gúnyol a magány, a gyötrelem.
Bárki vagyok, Te tudod, ismersz: Tiéd vagyok én, Istenem!

DIETRICH BONHOEFFER
BÖRTÖNLEVELEK, HARMAT, 2016

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi
Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot
a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

Bepillantás a madagaszkári szegény- és árvagyerekekről gondoskodó metodista központ életébe

